

Wyrok z dnia 7 października 1997 r.
III RN 42/97

Jeżeli w rewizji nadzwyczajnej od orzeczenia Komisji Odwoławczej przy Urzędzie Patentowym zarzucono naruszenie prawa materialnego, to Sąd Najwyższy rozpoznając sprawę w jej granicach nie bierze pod uwagę naruszenia przepisów postępowania chyba, że chodziłoby o nieważność postępowania.

Przewodniczący SSN: Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca), Sędziowie SN: Janusz Łętowski, Andrzej Wasilewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 7 października 1997 r. sprawy z odwołania Kopalni Węgla Kamiennego "B." S.A. w P. na decyzję Urzędu Patentowego RP z dnia 24 maja 1995 r. [...] o unieważnienie prawa ochronnego na wzór użytkowy [...] pt. "Rozpora chodnikowej obudowy górniczej" na skutek rewizji nadzwyczajnej Prezesa Urzędu Patentowego RP od decyzji Komisji Odwoławczej przy Urzędzie Patentowym w Warszawie z dnia 2 stycznia 1997 r. [...]

o d d a l i ł rewizję nadzwyczajną.

U z a s a d n i e

Prezes Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej w rewizji nadzwyczajnej od decyzji Komisji Odwoławczej przy Urzędzie Patentowym RP z dnia 2 stycznia 1997 r. zarzucił rażące naruszenie art. 77 ustawy o wynalazczości.

Zaskarżoną decyzją Komisja Odwoławcza po rozpoznaniu odwołania wniesionego przez Kopalnię Węgla Kamiennego "B." S.A. od decyzji Urzędu Patentowego z dnia 24 maja 1995 r. oddalającej wniosek Kopalni "B." o unieważnienie prawa ochronnego na wzór użytkowy [...] p.t. "Rozpora chodnikowej obudowy górniczej" utrzymała zaskarżoną decyzję w mocy wobec niespełnienia warunku nowości i użyteczności przyznanego Przedsiębiorstwu Robót Górniczo-Budowlanych "P."

W uzasadnieniu rewizji nadzwyczajnej Prezes Urzędu Patentowego wskazał, że Komisja Odwoławcza wadliwie oparła swe orzeczenie na opinii biegłego Stanisława Ł., stwierdzającej użyteczność przedmiotowego wzoru użytkowego. Zdaniem rewidującego opinia ta wynika z badań i oceny rozpory w zastosowaniu do drzwi pojedynczych a więc dotyczy rozpory istotnie zmodyfikowanej w stosunku do rozwiązania objętego prawem ochronnym [...]. Ponadto brak jest dowodów potwierdzających przydatność tej rozpory w praktyce jej zastosowania lub w badaniach atestacyjnych w sposób zapewniający jej niezawodność niezależnie od warunków geologicznych we wszystkich kopalniach węgla kamiennego.

Wniosek rewizji nadzwyczajnej dotyczył uchylecia zaskarżonej decyzji Komisji Odwoławczej oraz poprzedzającej ją decyzji Urzędu Patentowego i przekazania sprawy Urzędowi Patentowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Prezes Urzędu Patentowego wskazał jako podstawę wniesionej rewizji nadzwyczajnej naruszenie art. 77 Ustawy o wynalazczości, przez błędną jego wykładnię. W uzasadnieniu rewizji nadzwyczajnej przeważają jednak argumenty, które nie dotyczą, w każdym razie bezpośrednio, błędnej wykładni wskazanego przepisu prawa materialnego, lecz odnoszą się do krytycznej oceny przeprowadzonych w sprawie niektórych dowodów. Te argumenty odnoszące się do postępowania dowodowego poprzedzającego podjęcie kwestionowanych rewizją nadzwyczajną decyzji wykraczają poza zakres rewizji nadzwyczajnej, określony jej podstawą, tj. naruszenia prawa materialnego. Co więcej, chociaż przedmiot tych zarzutów został określony (dotyczy opinii biegłego Stanisława Ł.) to jednak nie określono przepisu postępowania, który przy podejmowaniu kwestionowanej oceny miałyby naruszyć Komisja Odwoławcza.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy, będąc związany granicami rewizji nadzwyczajnej, rozpoznał ją wyłącznie w zakresie powołanej i skonkretyzowanej w niej podstawy dotyczącej naruszenia art. 77 ustawy o wynalazczości (art. 393¹¹ KPC stosowany odpowiednio na podstawie art. 10 ustawy z dnia 1 marca 1996 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego... Dz. U. Nr 43, poz. 189).

Przedmiotem oceny przedstawionego w rewizji nadzwyczajnej zarzutu błędnej wykładni art. 77 ustawy o wynalazczości są ustalenia Komisji Odwoławczej zawarte w zaskarżonej decyzji. Odnosząc się do zarzutu błędnej wykładni zawartego w art. 77 ustawy o wynalazczości warunku "użyteczności" jako cechy wzoru użytkowego należy stwierdzić, że Komisja Odwoławcza nie pominęła tego ustawowego warunku. Wprost przeciwnie po rozpoznaniu odwołania Kopalni Węgla Kamiennego "B." stwierdziła, iż Urząd Patentowy prawidłowo ustalił, że sporny wzór użytkowy [...]. "Rozpora chodnikowej obudowy górniczej" jest rozwiązaniem użytecznym w rozumieniu art. 77 ustawy o wynalazczości. W uzasadnieniu decyzji Komisja Odwoławcza zajęła w tym zakresie stanowisko, że: "dla stwierdzenia użyteczności rozwiązania stanowiącego wzór użytkowy, o którym mowa w art. 77 wymienionej ustawy, wystarczającym jest dowód świadczący o tym, że określona pod względem materialnym konstrukcja o cechach określonego wzoru użytkowego, może nadawać się do stosowania wiążanego z takim wzorem".

W dalszej części uzasadnienia Komisja Odwoławcza dokonała oceny użyteczności spornego wzoru użytkowego z uwzględnieniem istoty tego rozwiązania wynikającego z jego opisu, zastrzeżenia ochronnego oraz z rysunku na tle Polskiej Normy PN-88-6-15000/07 dotyczącej "rozpory chodnikowej obudów górniczych". Na tej podstawie - według ustaleń Komisji Odwoławczej - rozwiązanie określone wzorem użytkowym [...] jest rozwiązaniem konstrukcyjnym rozpory o wiązanej z nim użyteczności do stabilizacji odrzwi. Należy zauważyć, że powyższy zasadniczy dla zastosowania art. 77 ustawy o wynalazczości stan faktyczny użyteczności spornego wzoru użytkowego wynika z analizy zebranych w sprawie dowodów, a zwłaszcza badań wyrażonych w orzeczeniu [...] z załączonym protokołem atestacyjnym z dnia 27 lipca 1994 r., opracowanym w Głównym Instytucie Górnictwa w K. i pozytywnie ocenianych w ekspertyzie biegłego Stanisława Ł.

Jeżeli zatem w świetle ustalonych okoliczności Komisja Odwoławcza przyjęła faktyczną użyteczność rozwiązania stanowiącego rozporę według prawa ochronnego [...] - to wykładnia i zastosowanie w tym zakresie art. 77 ustawy o wynalazczości nie

nasuwać zastrzeżeń.

Z powyższych przyczyn wobec tego, że rewizja nadzwyczajna nie ma usprawiedliwionej podstawy, z mocy art. 393¹² KPC (w związku z art. 10 powołanej wyżej ustawy z dnia 1 marca 1996 r.) Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====